अन्तर्वत्नीं तस्य पत्नीं तदा यदुकुलोद्वहः ।
राज्ये यशोवतीं नाम द्विजैः कृष्णोऽभ्यषेचयत् ॥ ७० ॥
तस्मिन् काले स्वसचिवान् सासूयान् विन्यवारयत् ।
इमं पौराणिकं श्लोकमुदीर्य मधुसूदनः ॥ ७१ ॥
काश्मीराः पार्वती तत्र राजा ज्ञेयो हरांशजः
नावज्ञेयः स दुष्टोऽपि विदुषा भूतिमिच्छता ॥ ७२ ॥
पुंसां निर्गौरवा भोज्ये इव याः स्त्रीजने दृशः ।
प्रजानां मातरं तास्तामपश्यन् देवतामिव ॥ ७३ ॥
अथ वैजनने मासि सा देवी दिव्यलक्षणं ।
निर्दग्धस्यान्वयतरोरङ्कुरं सुषुवे सुतं ॥ ७४ ॥
तस्य राज्याभिषेकादिविधिभिः सह संभृताः ।
द्विजेन्द्रैर्निरवर्त्यन्त जातकर्मादिकाः क्रियाः ॥ ७५ ॥
स नगेन्द्रश्रिया सार्द्धं लब्धवान् बालभूपतिः ।
नाम गोनर्द इत्येवं नप्ता पैतामहं क्रमात् ॥ ७६ ॥
आस्तां बालस्य संनद्धे द्वे धात्र्यौ तस्य वृद्धये ।
एका पयःप्रस्रविणी सर्वसंपत्प्रसूः परा ॥ ७७ ॥
तस्याबन्ध्यप्रसादत्वं रक्षन्तः पितृमन्त्रिणः
पार्श्वगेभ्यो ददुर्वित्तमनिमित्तस्मितेष्वपि ॥ ७८ ॥
अबुद्धाननुतिष्ठन्तस्तस्याव्यक्तं शिशोर्वचः ।